

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Fasti Mariani

Brunner, Andreas

Antverpiæ, M.D.C XXX III.

November.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70962)

NOVEMBER.

F. OMNIUM SANCTORUM.

Novembris.

IN nuce Iliadem, in pagellâ, inquam, omnes Sanctos tenes. Caterum quæ festo huic diei origo fuerit, lubet denarrare. Et principio id constat, cum Deos jam Romani plures fere, quam homines numerarent, sanum ex ædificasse, in quo totus Deorum Dearumque grex stabularetur, & hoc ipsum ex re Pantheon dixisse. At anno, postquam Dii omnes uni cessere DEO, nono supra sexcentesimo, Bonifacius IV. PP. vacuum à dæmonibus locum lustrare aggressus, rectius hunc VIRGINI MARTIRI & Divis Martyribus sacrum voluit esse. In eam rem XXVIII. Divorum ossibus onustos currus cum triumpho, quàm potuit splendidissimo, induxit, simul ut ille ipse dies festus Romæ sanctusque esset, imperavit. Idem postea sub annum Christianum octingentesimum trigésimum quintum Greg. IV. per Occidentem sanxit, eam potissimum ob causam, ut, quando, tum ob numerum innumerum, tum quòd virorum sanctorum pars longè maxima cælo, nō item terris nota est, non potest Ecclesia singulis diebus dona-

donare, certè omnes uno die veneretur. Atque hæc sunt diei hujus festa exordia. Tu, si sapias, numerum auge beatorum. Nam ex omnibus Divis nisi tu etiam aliquando unus es. heu! nullus es. *Ex Bat. & Mart. Rom.*

S. CÆSARIUS M. *i. Novembris.*

Præferbat jam penè ipsi Romæ sese
Urbs Anxur, quod, quem semel illa
omni ævo Curtium ostentarat, ipsa
quotannis exhiberet Italia. Nimirum
vidisses Kalendis Januariis lectissimum
quemque è juventute equo & armis
conspicuum pro salute Reipubl. è sub-
limi monte in undas ire præcipitem,
eoque facto nomen apud cives patris
patriæ promereri. Et verò sceleris hujus
irritamenta scelera erant alia, quæ sex
aut octo totos menses inter omnem
luxum & perulantiam impunè pi-
culares ejuscemodi hostiæ perpetra-
bant. Enimverò cum ei spectaculo in-
teresset CÆSARIUS ex Africâ redux,
palam facti atrocitatem verbis casti-
gavit. *Insaniam esse, urbem, ne olim
percat, in flore suo facere perire, & ut
serventur cives mali, optimum quemque
ex his occidere. quid hoc aliud esse, nisi
orco victimas sceleribus saginare, & sceleribus
velle Superos demereri? At non ita
sentire Dux superstitionis Firminus,
cujus impulsu Leontius vir consularis
tridua.*

triduanâ fame vexatum CÆSARIUM
ante currum ad Apollinis templū egit,
nudum illum sed paratissimum sic ad
luctam. Et victum se fassus est Apollo
precibus Divi, cum templo & sacrifi-
culo Firmino in terram dejectus se-
pultusque. Sed & Leontius post an-
num carcerem & inediam Athleta
Christi succubuit, priorq; CÆSARIO
pro fide mortuus est, qui demum cu-
leo insutus cum Sacerdote Iuliano in
mare demersus est (ut ipse piè iactabat)
& natus celo & denatus. Certe haud
paulò rectius pro patriâ mori Iuventam
docuit. *Ex Lippeloo.*

COMMEMORATIO FIDELIVM
DEFVNCTORVM. 2. Nov.

Pietas lacrimas, Mariane, oculis tuis
obijcimus, ut his oratoribus tibi ex-
primamus veras & quibus opem non
hæc calamitati feras, nec jam pietas
extinguas ignes. Id porro quam merito
facias, ex annalibus D. Dominici disce.
Numeravit hic inter alumnos suos
duos præ cæteris pietati deditos, Ber-
trandum alterum, alterum Benedi-
ctum. Ille pro peccantibus, hic pro
luentibus in flammâ piaculari pecca-
ta multum sollicitus, preces ac sa-
crificia quisque in suos congerenda
credebat. Et pugnabat Benedictus
magnis rationum momentis & ajebat,
illos,

illos, si modò velint, rebus suis abundè
 posse consulere, ore suo orare, manu suâ
 avertere iram Numinis posse, hos verò,
 ut qui manu orarent, utique auxiliari
 alterius egere. Contrà contendebat Ber-
 trandus tam hos suæ salutis, quàm alte-
 ros illos, ni à precipitio abducerentur,
 interitus certos esse. itaque gravius pe-
 riclitantibus succurrendum. Et persti-
 tisset in hâc sententiâ, nisi ex purganti
 igne anima una omnium legatione
 functa, terrore suo sub nocte insequen-
 tem patrocinium suum, & sociarum ita
 persuasisset, ut jam nemo alius pro his
 ad aram frequentius Bertrando oraret.
 Et profectò si sapimus vicina incendia
 & nobis quoque jam jam impendentia
 communi operâ sopimus, hoc est, cili-
 cio opprimimus, precibus avertimus,
 flagris fugamus, gemitibus difflamus,
 oculorumque imbre extinguimus vin-
 dices ignes. Quin quisquis fila manu
 tenes, & globos *Virgini* sacros, tenere
 te funem puta, quo ex inferno carcere
 ascendere hodie ad cælum animas facias.

S. EVSTOCHIVM VIRGO.

22. Novembris.

EVit EVSTOCHIVM nobilissima &
 D. Hieronymo laudatissima matro-
 nâ filia, ejusdemque virtutis ex asse he-
 res. Degebat illa sub patris Hymetii
 tutelâ, certa nulli nisi Agno nubere,
 Q9 cam-

eamque ob rem animi potius mundo,
 quam corporis studens, & hoc pul-
 chrior, quò negligentior fui. At Hyme-
 tius alia omnia animo volvès, ut quam
 pulcherrimè posset ornatam virginem
 ad nuptias nobilissimis juvenibus ven-
 ditaret, eam curam conjugii Prætextatæ
 demandat. Hæc igitur EVSTOCHIO
 vestes induere ad elegantiam seculi fa-
 ctas, faciem fucò tingere, frontem &
 aures gemmis pingere, crines ferro &
 igne fingere, denique totam ad laci-
 vam venustatem componere. Sed in-
 tam pulchrâ EVSTOCHIO nihil jam
 celo placuit, præter lacrimas, quibus
 naufragium timens virginitas quoti-
 die innatabat. Periclitanti tamen suc-
 currit Angelus bonus & in somnis ad
 Prætextatam, nimirum ait, egregiè
 gnati sanguinis lena mundo concubina
 DEO desponsam? DEVM nauseas ge-
 nerum habere, terra filium quaris? ex
 fronte virginis palæstram Veneris facis? ex
 oculis Cupidini muscipulas struis? ex ce-
 pillis laqueos nectis amantibus? At non
 impune hac facies. Iam enim ut abstinenti-
 à lenocinijs manus discant, arescet ma-
 nus: Iam domum Christus EVSTO-
 CHIVM, te orcus ducet; si porro neptem
 DEO invides, certe morti conjugem lu-
 berosq; non eripies. Atque hæc omnia
 Superi! quid ad nostræ elegantiam
 atatis

ætatis dicitis; quando puellæ viros induunt, & (quod turpius longè est) calamistrati viri (phui) in puellas degenerant. *S. Hieron.*

S. WENEFRIDA V. M.

3. Novembris.

WENEFRIDAM nobilem è Britannia Nympham **CHRISTO** Benuocus vir famâ sanctimonix id ætatis longè maximâ despondit. Nec abnuebant parentes in tam amplas spes filiam dare, sed obstabat Cadocus Regis Alani filius, ausus castissimam & cælo datam fidem tentare, cum sola virgo domi ageret. Illa vercundata aliquandiu tam inornatam se deprehensam, in cubiculum abiit velut mundum inde muliebrem petitura, reverà ad asylon (templum) properatura. At Amor tam magnus tyrannus quàm parvus puer pingitur, alas Cadoco insequenti suas præbuit. Hic prehensam virginem & reluctan-tem ense obruncat. Et ecce & virtutis & sceleris præmia! Ad sanguinis fontem fons alter aquæ limpidissimus exsiliit, suasque undas ita etiam hodie sociat, ut tamen ripam sanguine castissimo pictam nunquam abluat, muscusque odorem virtutis semper spiret. Porro Benuocus martyris caput ad latronem asportavit, ut

Q 9 2 in

in eo velut speculo facinus suum & videret & fleret. Cœcum morti in eo loco devovit & WENEFRIDAM, juncto cum corpusculo capite, vitæ reddidit. Et Cadoci quidem ajunt etiam corpus disparuisse, (Orco nimirum cum animâ tumulandum) WENEFRIDAM verò in virtute tam doctam virginibus cæteris Witheriaci magistram datam fuisse; illic miris multis illustrem ultimò concubiâ nocte ab ipso Christo Sponso ad nuptias evocatam abiisse. Ad has quid nî Mariani etiam vos itis. Ite, & si vox Virgo vobis est, Hymenæum (licet) canite. *Ex Suario.*

S. MILVS EP. M. 4. Novembrii.

MILVS Persa cogitabat stipendia sub Rege facere. Sed calum sibi auctoratū ad sua signa compulit, postquam horrido visō objecto, ostendit quam malè ad tyrannum mundum fugitivi homines à DEO transiremus, et si tot stigmatibus, quot beneficiis ab hoc notati. Nec diu Christo militavit, cum Pont. inauguratus ordines inter Christianos cœpit ducere. Sed non tam multæ gravesque illi cum hoste, quam cum domesticis pugnæ fuerunt: quamvis quæ pastorem noluerunt, perierunt deinde oves, urbe & vitâ amissâ: quos ipsum bonâ fide illis, sed non sine lacrimis MILVS vaticinatus est. *Altera etiam*

etiam Episcopo impendentem e celo
vindictam praedixit; cumque ille non
audiret, verborum tonitrua fulmen ex-
cepit, & surdas aures correxit. Virum
principem gravi aegritudine decumben-
tem ad motis non manibus, sed preci-
bus absens curavit. His atque aliis ad-
duxit longe plurimos, in Christi leges
ut jurarent, sed non regem etiam, qui
multis suppliciis excruciatum MILVM
ferro devovit, & carnificis munus cum
fratre divisit. Hos quoque semianimis
Divus adproperantem Nemefin jussit
cavere. Nec nisi diem haec abfuit. Po-
stridie enim, dum ambo cervum fu-
gientem jaculo insequuntur, ambo ex-
errant, sed mutuis se vulneribus fratres
conficiunt. I seram cali vindictam me-
mora, quando cervo & jaculo ocyor
venit. Ex Menais.

S. CAROLVS BORROMEVS.
4. Novembris.

ERubescant puto ad CAROLI pur-
puram omnes purpurati. Reditus
Ecclesiasticos, nec ab illustrissimo pa-
rente aliter quam in pauperum usus
verti patiebatur. Galero & infula in-
signis Parochorum vitam ipse inspice-
re, ipse morbidas oviculas curare, ipse
pro suggestu his acclamare, ipse Sacra-
mentis pascere. Quid hic illi anima-
rum pastores, qui suum nunquam nu-
me-

Qq 3 me-

merant, quin neque noverunt gregem? Atqui ille, que diximus, tunc fecit, cum provinciam dira lues famelique popularetur, quando, ut Christum operiret, parietes aulais, se lectulo etiam nudavit. Pestem supplicationibus avertit ad DD. pulvinaria institutis, in quibus ipse nudus pedes, funeque in collum injecto, crucem prætulit, & in hac clavum ex illis unum, è quo nobilissimum olim anathema Servator pependit. Porro authoritati Ecclesie vitam posthabuit; & suam purpuram suo iterum sanguine pinxisset, nisi globus Divini jussus ferire à tergo ad pedes delapsus esset. Puer, cum alii ludos, ipse VIRGINIS templa obibat. Præter horas Canonicas, etiam Marianas quotidie dixit, & dici à domesticis voluit. Sub MARIÆ nomine collegium adolescentulis nobilibus extruxit. MARIÆ statuam ante omnium templorum portas posuit. Hujus icone armati omnes milites suos voluit, forti utique clypeo. Mitto cætera, hoc addo: alios purpura, CAROLVS purpuram ornavit. *Ex vitâ.*

S. IOANNICIVS CONF.

4. Novembris.

Quid aula confers, si sanctius in caulâ vivimus? Dum gregem pascit, ovis est IOANNICIVS; dum evectus

euectus à fortunâ latus jam Isaurici
 Leonis stipat, in lupum abit & rabiosâ
 hæresi correptus tristè terris & cælo
 ululat. Exi, ah! aulâ exi IOANNICI,
 si exire errore gestis. Audit talia mo-
 nentem Anachoretam, sequitur vo-
 cem, ab aulæ frequentia ad silvæ soli-
 tudinem invitantem, jamque inter au-
 licas larvas etiâ hæresin abjicit. Agno-
 verunt itaque iterum & amarunt IO-
 ANNICIVM suum Superi, cumque in-
 vidia illi venenum misceret, fraudem
 detexerunt. Ille preces veteres frequen-
 tavit: *Spes mea Deus Pater, asylon Chri-
 stus, scutum Spiritus est.* Certè unica
 crux & panoplia & Panchrestum IO-
 ANNICIO fuit. Hâc ille cùm gregem
 suum circumscripsit ad preces abitu-
 rus, nihil unquam ex illo desiderabat;
 hâc morbos pellebat, serpentes exar-
 mabat, rumpebat vincula, medios ho-
 stium cuneos penetrabat, ipsos malos
 dæmones fugabat. Ipse tamen fugere
 non erubuit, cùm in impuras cogita-
 tiones pugnandum fuit. Quin, cùm è
 virgine sacrâ has proscripsisset, sed
 iisdem se obsessum animadverteret, ita
 ab his abhorruit; ut non dubitaret re-
 ctâ ad draconem tendere, prædamque se
 illi (si Numini placuisset) devoran-
 dam objicere. Et profectò, si sapit ju-
 ventus, non ita ad flammâtes draconis
 oculos, non sibilos iratos & dentatos
 rictus,

rius, uti ad aspectus Veneris molles,
ad verba mellea, & aridentia oscula
exhorrescet. *Ex Metaphr.*

S. EMERICVS C. 4. *Novembris.*

Pater EMERICO D. Stephanus fuit
Vngariæ Rex. Matrem in terris Gi-
selam, D. Henrici Imperatoris foro-
rem, in cælis MARIAM salutavit, cui
natum unicè semper pater commenda-
verat. A tantis parentibus minimè de-
gener EMERICVS, non dies modo,
sed quas juvenus somno aut volupta-
tibus, hoc est, somniis, dare amat no-
ctes, precibus pius vigil transcripsit,
non prius ab aurora deprehensus,
quàm omnia Vatis Iessæi carmina de-
currisset, & post singula intercalare
osculum terræ fixisset. Oculos habuit
tam puros, ut ipse animorum occulta
sensa perspiceret. Nam jussus à parente
salutem ferre viris DEO devotis, oscula
quidem in omnes amicitissima dispen-
savit, aliis tamen plura atq; aliis tulit,
non neminem etiam septies dissuavia-
tus. Causam deinde rogatus, oscula
sua meritis singulorum respondere af-
firmavit; qui plurima tulisset, eum
virginem ad id ætatis animum gestare,
mille etiam osculis dignum. Ipse cum
vocem audisset cælo allapsam, nihil præ
virginitate Superis arridere, quàm mox
DEO DEIque MATRI florem suum
dica-

dicavit, nec Sponsam prius admisit, quam suum & ipsa caelo despondisset. Et placuere ita hi Numini, ut abstinere jam non potuerit manum, sed ex his EMERICVM beatam morte decerptum in sua rosaria transtulerit. Eo enim ferri Eusebius Episcopus vidit. Invidet tu quisquis adhuc cum vento, cum aestu, cum hyeme luctaris flos virgo. Marcescis, si te calum non carpit, & marcescentem manu scilicet VIRGO abjicit. Ex Surio.

SS. GALATION ET EPISTEME
MM. 5. Novembris.

Nvlli aquae flores caelo arrident, ut animi virginis lilia, maxime quae ex thalamo surgunt, hoc utique pulchriora, quod rariora. Vides hodie tamen haec in GALATIONE & EPISTEME, quibus castissimum thalamum virginitas stravit, verecundia ornavit, mors defendit. Et GALATIONEM quidem matri sterili, si Christo adhereret, spondit Anachoreta, firmavitque pactum in somnis visus in cruce Christus. Liberata utrinque fides, & filio hereditatem parens uterque Fidem, sponsam vero EPISTEMEN reliquit formam singulari & omnibus virtutibus dotatam. Haec caelesti ostento, nec uno, instructa cum virginum beatos Choros esset intuita, facile virginitatem

295

tem etiam in conjugio coluit. GALATIONE exinde inter monachos abdito ipsa, inter virgines velatas vixit, abductaq; per visum cum marito in celestia palatia, iussaque coronam sperare, etiam ad sanguinem DEO litandum animum erexit. Etenim eunte ad tribunal impium GALATIONE ^{mariti} passu virum mulier secuta, negavit rectè facere conjugem, si sine conjugee ad coronam aspiraret, quam nuper utriusq; calum promisisset. Et verò hanc non minus sponsæ quàm sponso deberi. Itaque cum, ut in lecto casto, ita etiam tormentis omnibus socia esset, post corpus virgis concisum, post infixas sub unguis spinas, linguâ primo & pedibus manibusq; pò t capite etiam sunt truncati, felicissimi conjuges & sine filiis morituri, nisi hoc, in quos omnia bona sparserant, pauperes negarent. *Ex Metaphr.*

S. MALACHIAS EP. 5. *Novembris.*

A Des turba literaria, & si placet, acuntem ad ludum puerulum MALACHIAM comitare. Vides ex viâ subsistentem, & passis brachiis identidem non Apollini sed Numini supplicem? O plures sic ad scholas itarent, ut plures inde Malachia redirent. Nunc unicum laudamus, qui Sacerdotio à Musis donatus sororem è piacularibus

laribus flammis facto sacrificio exemit, mox patriæ (Hiberniæ) Episcopatum tulit. Verum uti honor artes alit, ita invidiam provocat. Capiti MALACHIAE plures insidias posuerunt, ut ipsius infulâ suum tegerent caput. Sed cælum pro virtute pugnavit. Nam dum MALACHIAS ad asylon templum confugit, tempestas omnes ejus hostes fulminavit, lacerosque eorum artus hinc inde stipitibus arborum ad cogitati parricidii infamiam suspendit. Sed & mulier, quæ linguam in Divum armaverat, putrescere hanc sensit, ut oris virulentam infamiam graveolentia proderet. Alios oculorum orbitas, ferrum alios ignesque & dæmon malus sunt ulti. Ita omnibus periculis subductum caput in tutas latebras Claram Vallem tulit, & ut securum jam esset, cucullo abdidit. Morienti oculos clausit D. Bernardus, quem quia præconem laudum etiam suarum habere meruit, non jam Achilli Homerum puto invidabit. *Ex S. Bern.*

S. ANDREAS FVNDANVS EP.

6. Novembris.

REtè dixit, qui dixit primum ad Rlapsum gradum esse, occasionem non fugere. Id si homines inficias ire velint, ecce mali dæmones ultro fitebuntur. ANDREAS omnibus virtutibus,

tibus, sed castitatis laude inprimis clarus foeminam domi suae, privatus primum, post Fundanus etiam Episcopus habebat ipsam quoque DEO devotam. O, ut fumo semper ignis est proximus! Ibat Romam ex Campania Hebraeus nescio quis: deprehensus a tenebris ad Apollinis fanum divertit, & intempesta nocte in senatum cum Regulo suo frequentes coire Orci principes videt. Hic dum rem bene gestam singuli gloriantur, & alii alia facinora sibi quisque palmaria clamant; insolentior ceteris unus aliquis, & multum nequitia sua superbus jactat id tandem magno molimine se effecisse, ut ANDREAS Praesul mulierulae tergum molliter destringeret. Enimvero acclamatum ab omnibus est; & factum id multis Pluto laudavit, velutiq; jam de victo ANDREA triumphus decretus est tenebrioni. Sub ea in discedentium oculos Iudaeus incurrit; sed quod aliena arma, Crucem, more Christiano objecisset, tantum risere hominem, testam probe signatam caetera inanem dictitantes. Nempe hic recta ad ANDREAM, qui Hebraeo Christianis, & fano D. ANDREAE Ap. transcriptis, domo abhinc omnes omnino mulieres proscripsit. Audite haec aris devota pectora. Foeminae apud vos si exulaverint, ab exilio castitas redibit. *Ex D. Greg.*

S. EN-

S. ENGELBERTVS EP. M.

7. Novembris.

CVnas, vitam, mortem, omnia in
ENGELBERTO præclara reperio,
 & digna infulâ Coloniensi, quam ille
 uti & libertatem Ecclesiæ etiam contra
 cognatum sanguinem (audiant utinam
 hæc illi, qui Christi patrimonia sua pu-
 tant & in suos effundunt!) toto pecto-
 re propugnavit, ipsique adeò vitæ ante-
 habuit. Neque enim alia ulla fuit cau-
 sa Friderico Isenburghensi Comiti &
 patrono **ENGELBERTI**, cur sub an-
 num millesimum, ducentessimum &
 vigesimum quintum, immisissis sicariis
 ex itinere nepotem obtruncaret, parric-
 idio rot sceleribus, quot vulneribus
 pleno, quæ quadraginta & septem erât.
 Nec verò minùs piè, quàm fortiter est
 mortuus **ENGELBERTVS**. Nam, ut
 taceam **VIRGINEM** solemnè omni-
 bus diebus Mercurii jejuniò cultam,
 monitus per literas de infidiis animum
 quidem confessione purgavit & lacri-
 mis expiavit, cæterùm ut ne hostem
 proderet, igni literas damnavit. Fride-
 ricum deinde, cùm jam parturiret ulti-
 mum scelus, hospitio non semel cum
 suis excepit, neque comitem habere
 via abhorruit, utque malus Genius ex
 ore alieno palàm fassus est, moriens
 Christo Christi verbi s pro hostibus suis
 sup-

supplicavit, facultatem ob id nactus mira (quæ innumera sunt) patrandi. Sub idem ferè tempus lunæ geminam alteram lunam cœnobita vidit gladio insignem, ne dubitaret orbis, sideribus novum sidus ENGELBERTVM additum. *Ex Surio.*

S. GODEFRIDVS EPISC.

8. Novembris.

Cœpit GODEFRIDVS in tempore (quinguennis utpote) ad sanctitatem inter cœnobitas conniti, Musis juxta & pietate succollantibus. Anno ætatis XXVI. Abbas, inde Pont. Ambianensis mirum est quàm benignum se miseris exhibuerit, tredecim quotidie de his epulo solitus excipere, ablutis suâ manu eorum pedibus; nihil utique alienum à summâ dignitate existimans, facere, quod prior Pont. Max, Christus fecisset. Et fortè bene magnum, & qui culinæ unicus superabat, piscem inde ipse asportaverat, donum leprosis stipem rogantibus. Ei rei cum absens tunc succenseret postea Oeconomus, illud modò respondit GODEFRIDVS: *etiam atq; etiam videret, illène abundaret, an pauper Christus esuriret rectius?* Et verò ut hunc regeret, non dubitavit suis laciniis summâ hyeme se spoliare, & mendicabulum his ditare, ipse contra frigora hâc unâ cha-

charitate satis armatus. Iam clemencia in subditos illud sit argumentum, quod ad tyrannum, quem ob scelera templo proscriserat, per maxima itinera excalceatus contendit, & ad facinorum detestationem reum supplex in genua Iudex invitavit, quin tunc etiam contumacem nihilominus captivum postea in libertatem asseruit. Quod tamen cives Ambianenses monita ejus vel negligenter, vel contemnerent etiam, igneos urbi exercitus imminere vidit, interitum hujus, ut D. Firminus GODEFRIDO vaticinatus est, portendentes, qui non multo post reapse delapsis caelo flammis est infecutus. Nos, ne caelo DEVS ignes, oculis lacrimas recte pluemus. *Ex Sur.*

MEMORIA CRUCIFIXI BERYTHENS. 9. Novembris.

Nimirum facile CHRISTO cum Carpo hodie credemus, velle illum iterato pro nobis mori, si modo vivere nos velimus. Berytus civitas est Tyro & Sidoni contemina. In hac sub annum DCCLXV. habitare inter spinas lilia, hoc est inter Hebraeos Christianos vidisses. Et forte Christianus adibus suis Iudaeo cessit alioque migravit, oblitus secum ferre nobilissimam & ab omnibus retro majoribus acceptam here-

hereditatem CHRISTI imaginem cruci suffixam, opus ab artifice manu ipsius Nicodemi commendandum. Spectasses in nepotibus suis antiquos Servatoris hostes, & non jam odii simulachrum, sed ipsissimum veteris impietatis bellum. Iterum Christus vincula fert, & captivus triumphatur, agitur, raptatur. Iterum sputa volant, alapæ insonant, flagra crepant, spinæ se armant, clavi malleique intonant. Iterum fel & felle suo acerbior lingua sævit. Denique (ô cæli patientiam!) iterum pectus ferro impio petitur; atque, ut ne aberrasse existimes, iterum fons geminus sanguinis & undæ fluit. Hic omnium morborum medicus febres pelleret, lepram abstergere, claudos in pedes erigere, ipsis denique sceleris auctoribus oculos ita aperire, ut tam cæci nuper fidei tunc lumen aspicerent, miraculo hoc gratiore, quod urbs tot jam Longinos, quot paulo antè Iudæos numeraret. *Ex actis Nicenæ Syn. l. 1.*

S. THEOCTISTA V. 10. Novembrii

REtius hoc die Lesbos THEOCTISTAM, quam olim Sappho suam laudat. Apage decimam Musam, quæ Virgo non est. At quam scribimus, THEOCTISTA, inter Virgines sacras à primis annis educata virginitatem etiam ipsa spirat, gratissimum odorem illi,

illi, cui odoratum mundus non abstulit. Et potuere THEOCTISTÆ libertatem eripere, Arabes prædones, sed nõ pudorem proinde, ut qui nunquam expugnatur, nisi ubi à proditore animo habitat. Itaque cum vivere inter latrones animorum se videret, in silvas aufugit horridas & metuendas, sed fidas semper virgini latebras. Hic ad templi rudera castissima Sacerdos preces cælo facere, corpusculum herbis, animum cæli delitiis pascere. Tandem cum annos vixisset V. supra XXX. & veste jam defluente foliis pudorem tegeret, venatori visa est, pro monstro utique habenda, si vox & virtus non prodidissent. Texit tunc suis vestibus hic, & anno vertente cibo divino recreavit. Sed cum à venatione denuò ad illam viseret, exanimem reperit, & de tam nobilibus exuviis manū sibi dexteram abstulit. Verum cum non nisi restitutâ hâc solvere è portu potuisset, narrassetque miraculum sociis, accurrerunt hi venerabundi, sed nihil quidquam præter virtutis vestigia invenerunt. Dubitarem à quibus ablatum corpus foret castissimum, nisi tumulanti virginitatem ab Angelis Catharina doceret. *Ex Metaphr.*

Rr S. MAR-

S. MARTINVS EP. II. *Novembris.*

EXISTIMAVERAT MARTINVS Neophytus etiamnum, mediâ chlamyde suâ medium pauperem utcumque se texisse; sed insequenti nocte totum eâ se vestisse Christum vidit. Pont. Turonensis Divorum aspectu atque ideo familiaritate, cæli præsertim Regina, inter Theclæ & Agnetis comitatum, jucundissimè perfruebatur. Bonorum Angelorum manu palam adjutus, majorum fana & simulacra subruit. Quanti Sacerdotii majestatem faceret, tunc ostendit, cum eam Imperatoria antehabuit, primumque in epulo poculum præbibens non Imp. Maximo, sed Sacerdoti suo porrexit. Quin ipsam Imperatricem famulam ad mensam habuit, & tum hæc se basilicè vixisse putavit, cum micis, quas reliquas fecit MARTINVS, vesci potuit. Orci præstigiatores, qui Christum ementitus, cætera habitu regio illi se obtulit, ita delusum dimisit, ut diceret, alium nullum Christum se nosse, præter crucifixum. Venienti ad se cum Imp. Valentinianus assurgere negligeret, facere hoc assurgens è sede flamma coëgit. Extremum æget in fugam iterum demonem malum egit, uti lubens moriturus, ita ad majores labores, si Numini placeret, porro victur. Sed placuit huic MARTINVM

inter

inter beatarum mentium plausus cantusque ad se evocare. Conditionis tamen suae memor non nisi cineri incubans mori voluit. At ex hoc cinere suus caelo Phoenix prodiit. *Ex Sulp.*

S. CVNIBERTVS EPISC.

12. No vembris.

Vtrumque CVNIBERTVS, & qui adolescens rapere in se oculos poscit, & quid amare oculi in adolescente debeant, docebit. Nam si e pulchro corpore gratior venit virtus, gratissima e CVNEBERTO venerit necesse est, adolescentulo in quo & forma rara, & indoles elegans & mores suavissimi certamen de palma videntur suscepisse. Me quidem iudice his omnibus imperavit ultima in generoso adolescente animi demissio, qua nobilissimus aequalium suorum flosculus ad infima etiam obsequia descendere non erubuit, neque jam aut calceos purgare, aut purgatos inducere aliis abhorruit. Talis facile Regis Dagoberti (cujus inter Ephebos agebat) oculos cepit, tunc praesertim, cum dormienti caelum inuitata luce advigilare perspexit. Nam post hoc ipsorum Superum testimonio non potuit quin castissime amplexatus dulcissimeque deosculatus CVNIBERTVM in filium Rex adoptaret. Sed ambivit nobiliore hereditate caeli

R 1 2 ca-

capax animulus, mundoque valere jussu, DEO & aris se addixit. Ab his ad Pontificatum Coloniensem euectus est, bonis utique avibus, quando sacrificantis caput ambire candidissima è caelo columba visa est. Obiit cæli delicia & amor civium anno DCLXIII. & amare se vicissim hos mortuus ostendit, cum grassantem urbe ignem & jam D. Petri basilicam expugnantem prescit domuitque. Neque mirum hoc nobis videtur; majores & Veneris flammæ puer jam vicit. *Ex Surio.*

S. MAXELLENDIS V. M.

13. Novembris.

SVpra & sexum & ætatem MAXELLENDIS Cameracensis virguncula sapuit, crepundia rata, quidquid magnum orbis oculis ostentat, & generoso fastidio omnia terræ nauseans, uni caelo arridens. Quid, quòd necdum viro, sed caelo tamen matura se lubens volens huic despondit? Itaque sero nimis postea filiam in manus dare Hartuino juveni nobili & prædiviti parentes constituerunt. Noctem enim illa pro consultatione cum petiisset, eique qui optima suaderet, Tutelaris Angelus intervenisset, in eam denique sententiam virgo animus ivit, ne detrimenti quidquam virginitas caperet, omnia & agere & pati, quin vitam potius

tius ipsam quam pactam Christo fidem prodigere. Nec multò post, duce pessimo amore, bellum movit virginitati Hartuinus, & cum absentibus parentibus ædes castissimas expugnasset, prodatæ ab ancillulâ MAXELLENDI & è latebris protraxit, ubi florem non potuit, viram abstulit. Verùm, ut videret sub quo stipendio mereret, oculos eo ipso in loco amisit, nec nisi post tertium annum, quando ad tumbam virginis veniam sceleris rogavit, recepit, reapse id edoctus, quòd nequaquam Poëtæ mentiantur, tyrannum esse amorem & cœcum. *Ex Surio.*

S. HOMOBONVS CONF.

13. *Novembris.*

Fecit HOMOBONVS nomini vitam respondere. Neq; aded huic rei conjugium, quo implicatus fuit, neq; mercatura, quam exercuit, obstitit. Quintum demum non sterilem se putavit, cum patrem illum miseri appellarent, tum lucrum se fecisse, cum iis, qui neq; unde persolvant, habent, pauperibus rem credidisset. Multum illi eam ob rem uxor negotii faceffivit. Sed huic identidem ille occinebat: neminem unquam quantumvis prodigum inegenos ad incitas redactum esse: plus dando accipi, quàm dari; tutissimum ararium esse, pauperum sinum: quod his

detur non donum sed mutuum esse: quantum dissolvere Superi differant, tantum fœnoris adcrefcere: & quæ demum mercatura lucrosior possit esse, quàm nummo cælum emere? Probat hoc studium Numen, cùm canistrum non magnum portentosam panum copiam, fons etiam merum dispensatori ministravit. Adhæc positum in more habuit, concubiâ nocte templum precandi causâ petere, quod clausum aliquoties cùm reperisset, nobiles illi Atrienses calites aperuerunt. Ille nunquam non vel ad magnæ MATRIS vel FILII effigiem cernuus jacuit, pulchrâ vicissitudine, nunc ab ubere, nunc à vulnere ebrius. Certè ad CHRISTI in crucem suffixi pedes in templo vitam posuit; cùm illa Angelorum verba (*Gloria in excelsis DEO*) homines canerent. Sed ille hæc suavius cani ab ipsis Angelis scivit. *Ex Surio.*

B. ALBERTVS. MAGNVS.
16. Novembris.

ALBERTVM, quem nobis Lawinga Suevorum dedit, MAGNVM fecit VIRGO MAGNA, in cuius clientellam parvulus se dedit. Atque hæc adspectabilis ALBERTO, monuit ad D. Dominici castra transfiret. Ivit ALBERTVS; verùm quòd indolem ad studia tardiozem attulisset, penè stationem suam

suam tyro deseruit. Iam fugam paranti
 & scalas admoventi cæli scala VIRGO
 iterum se objecit, utque animos AL-
 BERTO faceret, iussit inter omnes &
 sacras & humanas scientias ejus optio-
 nem facere, quæ maximè animo arri-
 deret. Ille continuò Philosophiam ex-
 petiit. Ne tamen sibi hanc ascriberet,
 repetituram se dona sua olim VIRGO
 edixit. Itaque ALBERTVS ille nuper
 omnium risus, per omnium ora nunc
 volare, Doctorque primùm Hildeshe-
 mii, tum Ratisponæ, Lutetiæ deinde
 Parisiorum, Colonia Agrippinæ, famâ
 nominis orbem implere. Sed omnia
 dixero, si D. Thomam unicum sanctio-
 ris doctrinæ magistrum, fuisse discipu-
 lum ALBERTI dixero, qui infulam
 Ratisponensem cum primùm potuit
 cum libris suis mutavit. Sed ecce tibi
 dum in ultimâ senectâ orbis hoc ora-
 culum responsa fundit, subitò deficien-
 te rerum omnium memoriâ, obticuit,
 vivumque è scholâ funus discipulorum
 corona domum cum lacrimis dedu-
 xit, quas ille etiam toties fudit, quoties
 aures MARIÆ nomen pulsaret. Porro
 quotidie abhinc tumultum suum con-
 templari solitus, insecundit deniq; hunc
 Anno M. CCXC. Vivit tamen hodie
 etiam in libris suis, & eruditionis suæ
 fontes ubera VIRGINIS laudat. Ex
Bav. S. Raderi.

S. EDMUNDVS EPISC.

16. Novembri.

Anglos Gregorius Angelos dixit. Certè EDMUNDVS fuit. Hic nihil antiquius habuit, quàm eos fugere, qui animorum ipsissimi latrones, Pyladen tamen mentiuntur. Et fortè prator solus inambulabat, cum videt formam scitissimam pusionem; capit salutem, redditque. Audit eum esse, qui latus suum in classe, & ubi ubi esset assiduus stiparet. Mox exaratum in fronte IESV nomen legit, & hoc tunc iustus est contra mortem inopinam memoriae semper infixum ferre. Tam IESV igitur amicus ausus est sponsam MARIAM ambire; quod ut amor facilius impetraret, annulos sibi geminos fabricavit, è quorum geminam gemma altera MARIA ab angelo salutata emicabat; horum altero VIRGINIS digitum, altero suum coronavit. Atque ita quidem ille pulchre virginitatem suam obsignavit. Ceterum cum stas sponsae suae & D. Iohanni preces percurrere omisisset literis absorptus, ferulam Iohannes intentavit dormienti. Itaque à mediâ semper nocte AVRORAM MARIAM veneratus, tum demum sacra volumina ante eburneam illius imaginem lectitavit, non nescius ex hujus potissimum uberibus divinae sapientiae rivis scaturire.

At-

Archiep: Cantuariensis factus affirmavit, malle se in ignem, quàm in noxam labi. Exul moriturus, mi IESV exclamavit, te testem habeo, te præter nihil unquam expetisse. Hujus vulnera tunc millies est exosculatus, pectus præsertim faucium, in quod etiam vitam expiravit, nobilem ad invidiam tumulum. *Ex vitâ.*

SS. SAMONAS, GVRIAS
ET ABIBVS MM. 15. *Novemb.*

Triumpharunt tergemini Heroes isti Edeffæ. Alii multa eorum miracula, nos unum narrabimus. Erat Edeffæ matrona vidua Sophia, & huic filia Euphemia; illam virtus, hanc etiam formæ gratia commendabat. Sed & miles præfidiarius Gothus erat, qui oculis puellæ captus eò demum matrem perpulit, ut Barbarum focerum quàm hostem mallet. Prius tamen jurare sibi hunc ad martyrum nostrorum tumulam conceptis verbis voluit, eo loco habiturum se novam nuptam, quo socii thori fides juberet. Facile jurare militi fuit. Ergo in Italiam abducit Euphemiam non dominam, ut ipsa rebatur, sed servam planè, ut qui domi conjugem pridem habebat. Huic insuper forma tam liberalis in ancillâ minimè placebat. Multò maximè libertus ex eâ natus displicebat. Itaq; dolorem

R r 5 vultu

vultu & imperiis vindicat, partum veneno tollit. At Euphemia reliquias hujus ab ore filioli legit, meroque miscens novercam infantis Manibus inferias mittit. Ipsa utrique parentatur tumulto hujus à cognatis includitur. Sed adfuere tandem fideijussores GURIAS, SAMONAS & ABIBVS, & Euphemia somni beneficio transvectam patriæ & parenti reddiderunt. Subinde & Gothus adest; rogatus à Sophiâ de filiâ & nepote, salvum utrumque & ab utroque salutem nuntiat, venturis utique, si gradum militare gradum vel mulier vel infans potuisset. Verum perfidia à productâ ex adytis Euphemiâ convictus capite pœnas dedit, & occidit ecce puer Amor, cui ingens Mars pepercit. Ex *Metaphr.*

S. LAURENTIUS EPISC.

14. Novembris.

PARENTEM LAURENTII nostri fuisse se ajunt Mauritium inter Hybernicos proceres latissimè imperantem. Ob id cum oculi Regi Dermicio dolerent, Mauritius fidei suæ obsidem in filio, quem natu minimum & charissimum habuit, animum dedit. Et poterat suavissima pueruli indoles barbarum licet cujusvis pectus expugnare. Unus Dermicius Rex gratulatus sibi est, quod agrè deniq; patri in filio posset facere. Quare

Quare innocentissimam animulam
vinciri jubet & in Insulam desertam
asportari squalore & sordibus reo uti-
que quàm obsidi similiorem. Subjecit
ea res justas iræ faces Mauritio, ut è sa-
tellitio regio duodenos etiam ipse vin-
ctos abduceret morituro filio, nisi in
tempore hic redderetur, omnes uni pa-
rentaturos. Mitius proin habitus, & in
sacrorum hominum sinu eductus Ab-
bas Glindalacensibus, tum Dublinensi-
bus Archiep: datus, denique à Pont.
ad omnem Hyberniam legatus est. Er-
gò omnium primò mores Canonico-
rum in pejus prolapsos ad Majorum
regulam correxit, sui etiam severissi-
mus censor. Nam corpus cilicio vesti-
vit, & ter quotidie flagellari à familiari
servulo voluit, carneque sibi, quo ad
vixit, interdixit. Interim ex egentibus
nunquam pauciores triginta quotidie
convivas habuit, satis ipse jucundissi-
mo hoc oculorum epulo pastus. Ulti-
mò dum pacem pacisci inter Henricum
Anglorum & Deriogum Hybernorum
reges laborat, ab hoc Hyberniâ proscri-
bitur, & in Nortmanniâ moritur, repe-
rit in exilio patriam. *Ex Lpeloo.*

S. GREGORIVS THAVMATVR.
GVS. EP. 17. *Novembris.*

Miracula, quæ GREGORIVS patra-
vit, pagellâ hâc circumscribere,
novum

novum foret miraculum. Famam castissimi juvenis traduxerat muliercula; obfessa tamen à Dæmone palinodiam cecinit, obsidione non nisi à GREGORIO liberata. Sub initia Pontificatus magistram VIRGINEM MATREM, VIRGINEMq; IOANNEM habuit, dignus his discipulus, utpote & ipse VIRGO. Cacodæmoni oracula loquenti silentium indixit, & fano proscript; pòst eidem ab exilio redeundi potestatem per literas fecit. Ut fratres duo, quos lis de paterno lacu disjunxerat, in amicitiam rursùm coirent, cedere omnem inde aquam; ut fidem restatam faceret, temploque exadificando locum, montem aliò ambulare iussit. Iterùm Lyco flumini exundanti moram posuit scipionem suum, qui illic frondescentis ripam umbrâ suâ vestivit. Insequentis se sociumque hostis oculos ita precando fefellit, ut, quos impius quærebat, arbores crederet. Moriturus è suis septendecim duntaxat reliquit superstitioni deditos, cum sub adventum suum non plures Christo addictos reperisset. Tumulum cum aliis sibi communem esse voluit, ne, quod vivus nunquam fecerat, mortuus proprii quid haberet. Suspiciant alii hæc mira; ego de GREGORIO, quod de Malachia Bernardus, dico: inter multa magnaque miracula, maximum mira-

17. NOV. *Vita Sanctorum.* 629
miraculum, quod fecit, ipse fuit. Ex
Greg. Nyss.

S. GREGORIUS TURON.
EPISC. 17. Novembris.

Ille est GREGORIUS, cui nomen
infula Turonensis fecit. Parentes illi
è primâ nobilitate, nutrices à teneris
annis Musæ fuerunt, quibus vicem ille
tam postea rependit, ut nesciam plûsne
ille Musis, an Musæ illi debeant. Puer
vitam, quam à patre acceperat, bis ei-
dem reddidit, nec sine miraculo, cum
medicinâ morituro nunc nomen IESV
ligno inscriptum, nunc alter Tobias
piscis exta adhibuit. Ipse quoties ægro-
tavit (& ægotavit sæpiuscule) è cælo
medicos, vel D. Eligium vel Martinum
habuit, cujus vitam rectè in templorû
parietibus, sed multò rectius in animo
suo depinxit. Sub noctem VIRGINI
sacram, Ædem hujus frequentari ab
Angelis cum multo lumine vidit, &
portâ sponte suâ reseratâ ipse etiam
admissus est. Tam charus cælo castiga-
tus scilicet ab hoc non semel est. Ete-
nim somnum dormientis in natalitiâ
Christi nocte Angelus alapâ discussit.
Tam non possunt ferre Superi Episco-
pum dormientem! Iam simul ac lapsus
est in nescio quam gloriolæ vanæ cogi-
tationem, equus etiam ipse lapsus sub
GREGORIO reprehendit GREGO-
RIVM.

RIVM. Itaque impostero miracula, quæ plurima patrabat, non sibi sed Divorum lipsanis, quæ ferebat, adscripsit. Congressus Romæ cum Greg. Pontif. cum hic viri staturam (multum animo minor erat) tacite miraretur, non nefcius arcanarum cogitationum noster, *Dominus, dixit, fecit nos; non ipsi nos.* Itaque maximi deinceps GREGORIVM ipse etiam Magnus Greg. fecit. Ex Sur.

SS. ROMANVS ET BARVLA MM. 18. Novembris.

PARabat anno Servatoris CCCI. Aselepiades Procos: excindere templum Christianorum Antiochiæ. Huic nimirum ROMANVS sese opposuit & dictis suis animos sociis unicus addidit. *Nunc demum pugnandum pro Aris cogitarent. Hostem utiq; esse Aselepiadem patriæ, qui huic DEVM ereptum irret. Pulchrum fore, ut aras defenderent, cadere ad aras litaturos. In quamcunq; demum partem alea caderet pugna, victores Christianos futuros.* Captus igitur velut seditiosus ROMANVS, & ex equileo suspensus, cum plumbatis caderetur, ferreum se præbuit. Quin causa optimæ fideus ausus est ad teneræ ætatis testimonium provocare. Audiret vel ex hæc iudex, Deumne unum an demonas tot colere præstaret? Et ecce evocatus BARVLA infans penè non minus

minus fortiter quam facunde pro DEO
& ROMANO dixit, dictaque sua fla-
gris & ipse concisus sanguine firmavit.
Sic enim vero peroranti filiolo accla-
mavit è turbâ mater fortissima, quin
inter tormenta sitibundum objurgavit
etiam, quòd aquam rogaret, quando
Superi sanguinem ipsius sitirent. Inde
ad supplicii locum & dux & bajula
filii caput abscissum & sanguinem,
dulci urnâ, sinu excepit. At ROMA-
NYM ad ignes damnatum patrocinan-
te cælo imber absolvit. Quin linguâ
orbatus innocentiam suam tamè prius
loqui non desit, quàm strangulatis
faucibus vox intercepta est. Sed & hu-
jus Echo cum plausu cælo excepta. Ex
Prud. & Chrysost.

S. O D O A B B A S. 18. *Novembris.*

OFFICIO suo fungi patres à patre
ODONIS discant, Vnicum & vix
natum filiolum è cunis inter brachia in
cælum sustulit, divoque Martino &
sacris devovit. Dixisses assensum in-
fantem, ita non tam lac maternum,
quàm erga Martinum amorem suxit,
qui scilicet cum puero deinde crevit,
dum literis excultus inter Canonicos
Turonenses est cooptatus. Sed cum
tunc etiam vanis poetarum (& Virgilii
præcipue) commentis plus quàm piis
commentationibus vacaret, per somnū

vas vidit cum primis elegans, sed serpentibus plenum. Monuit scilicet iterum calum, quod ipse Maro, anguem ut juvenus caveat in herbâ latentem, dum fraga legit. Noster deinceps precibus ad D. Martini noctes invigilavit, quò sapius euntem cum ex itinere vulpes infestarent, mirum dictu suppetias contra has lupus tulit, idem deinde OTHONIS hospes adiumque non ridiculus jam custos. Sub hac dnm Lutetia Parisiorum amplius literis operam navat, ab ipso Greg. Pont. noctu calamus dono accipere visus est, quo magni Doctoris moralia, ut ajunt, sparsa omnibus libris in unum corpus colligeret. Iam monachus laboravit ram diu, quoad monachum etiam pater, mater velum indueret inter virgines. Abbas Gigniacensis mox Cluniacensis miranda & fecit & passus est, dum collapsam monasteriorum disciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ impetravit, ut redire in patriam liceret. Ibi denique vitam posuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex Surio.*

S. PATROCLUS CONF.

19. Novembris.

GENUS & origo PATROCLO humilis fuit, sed indoles nã generosa, quæ tum se prodidit, cum rus ad oves est ablegata, fratre Antonio ad ludum

lice

literarium amandato. Etenim cum hi^c oblitus eodem ovo se prognatum fratrem opilionem averfaretur musarum pullus, tam ille succensuit silvis, ut relicto in his pane ad Apollinis castra etiam ipse transfugerit, nec multo post ostenderit, non ingenio, non studio se fratri, solo fastu cedere. Ita hodie etiam videas convitiis (veluti ventis incedia) non extingui, sed ali artes. Caterum ab Apolline transiit ad sacra; ab his ad solitarium locum, & operam in erudenda juvenute posuit, fuitque omne Minerval *una DEI gloria*. Inde quoque, ubi solum esse non permiserunt prodigia, in silvas aufugit, cum loci ac facelli heredes sacras virgines instituisse. Sed & silvæ miraculis coruscarunt viri, & dæmon pulsus ex hominibus passim per urbes famam PATROCLI ferebat. Pulsurus tamen vicissim statione suâ hostem veterator cogitatione de reditu ad urbes ingessit. Hic Tutelaris Angelus conscendere secum columnam iussit, indeque totam mundi tragœdiam, hoc est, furta, rapinas, adulteria ac denique horum omnium Epilogum interitum iussit spectare. Dedit lacrimas arbiter ludi PATROCLVS, nec placuit jam spectare, minus agere fabulam tam funestam; quin totus mundo ut exiret, ad cælum abiit. A morte pluribus cœcis oculos aperuit: utinã nobis

S f etiam,

etiam, quò nempe mundum iis, quibus ille, oculis aspiceremus. Ex Suri.

S. ELISABETHA VIDVA.

19. Novembris.

A Ge superbe, qui deficiente animo
ELISABETHAM ad Servato-
 ris Christi effigiem vides, audi etiam
 quæ dolor intus loquitur. Nimirum me
 terra pulvisculum purpura involvit, tu mi
 Christe, heu! nudus meam erubescit vi-
 cem, Mihi corona auro & gemmis, tibi spi-
 nis & sentibus riget. Ego pulvinaria cal-
 co, tu locum capiti circumspicis, nec, eheu!
 invenis. Me aula servitia vallant, te soli
 hostes stipant. I, purpura; retrius sangui-
 me Sponsæ pinget. Ite gemme; nobilior
 sub cruce legam. Abi gravis auro corona;
 rosas è spinis nectam. Tollite pulvillulos;
 Cruce, Sponsa erit lectulus. Secediro ami-
 corum cohortis; dolores me retrius ambient.
 Hac inquam tantum apud **ELISABE-
 THAM** potuere, ut jam se ipsa super-
 bior omnem pedibus mundum subde-
 ret, totamque miserorum se servitii
 addiceret. Ergo igiter extracto quam
 amplissimo Xenodochio, ingentis fa-
 milia mater noigentis quotidie vi-
 cium ipsa ministrare, aquam capiti pe-
 dibusque affundere, sordes abstergere,
 ipsa adeo fœdissima ulcera nobilissi-
 mis oculis honorare. quid? quod con-
 iuge è vivis crepto, arce pulsa omnes
 in.

injurias ipsamque famem forti animo
concoxit, damnatisque regiis fuis pul-
chriora sibi ipsa è cælo novit: Interea
apud Deum omnia potuit, & matrem
exemit è piacularibus flammis, juve-
nem verò nuper ab impuris ignibus
ardentem sanctioribus cali amoribus
tantum non emori fecit. Morienti ut
alias sæpè Christus adstitit, & acci-
nuere cælites aviculam induiti. Bonis
igitur avibus è vitâ abiit. *Ex Jacobo
Montano.*

S. DASIVS M. 20. Novembris.

ID quod palàm hodie, & sine larvâ
Idæmon facit, hoc jam olim fecit Sa-
turnum mentitus. Voraverat hic plus
quàm inhumanâ ingluvie filios suos &
viscera sua in viscera crudeli dente
congefferat. Scilicet divinitatem hæc
impietas meruit, cui deinceps orbis
puerorum sanguine ac morte litare.
Et tenuit hic mos non unam ætatem
atque Christiana sæcula etiam infam-
iâ suâ aspersit. Ita Dorostorum
urbs scelere, quod nec, qui alluit il-
lam, Ister satis eluet, annis singulis
ipsum juventæ florem principemque
infando sacrificio immolabat. Vt vero
eo pulchrius hoc adornaret, XXX. om-
nino dies omnibus delitiis victimâ in-
felicem saginavit, utque splendidius
periret, purpurâ auroq; induit, sic inter
S f 2 risus

Vifus potiùs quàm gemitus moriturã.
Atque hæc fors cùm DASIVM formã
omnis compendium nominasset, invi-
tatus scilicet ad patria sacra palãm de-
trectavit nõ mortem, sed causam mor-
tis. Nam qui Saturno noluit, rectè
Christo victima procubuit. Exhorresci-
tis, scio, parentes infanda hæc sacra: At
quid aliud paratis, quàm Orco victi-
mam, cùm filios voluptatibus frangi-
tis, vestium luxu corruptitis, & in pa-
trix conspectu indulgenti amplexu
perimitis, ipsissimi & heu! inter me-
dios Christianos, Saturni? Quàm re-
ctiùs, filios Christo, cùm hic parvulos
ad se vocat, non negaretis! Ex *Menais*
& *Menolog.*

S. EDMUNDVS MART.

20. Novembris.

ALTER EDMUNDVS Rex est; altera
Angliã gloria. Hic Anno DCCC.
LXX. cùm Ingar Daniã Rex, vastitate
Angliã ingenti illatã, misisset, qui re-
gias gazas veluti sua: jam victoriã præ-
mia, nĩ totas mallet amittere, dividere
secum juberet, fortiter respondit. Nulla
se latronibus stipendia numerare solitum:
liberum se & regem meminisse, neq; aliter,
cùm vires starent partiturũ divitias suas,
quàm ferro fuisse. Nunc post lacerum regni
corpus quid capiti parceret? plebeio san-
guine huc usq; ebrium rectius regium hau-
sturum.

sturum. Tum denique se extincto totam hereditatem adiret. Inter spolia Numinis iram etiam, & vindictam reperturum.

His in majores jam iras versus Iugar captum non regiis catenis oneravit; flagris deinde servilem in modum acceptum, scopum esse militum sagittis iussit; demum caput auferri, aliter à coelo jam coronandum. Porro hoc feris in pabulum inter dumeta abjectum præclarus jam denique custos lupus tutatus est, & cum caput suâ voce sequærentibus prodidisset, etiam funus mœsto ululatu profecutus scribitur. Tyranno in lupum abeunte, lupum in hominem rediisse dixisses. Sed & caput corpori suo redditum integrumq; à tabo longè post repertum ajunt; quin barbæ capitisque pilos succrescentes quotannis detonsos esse. Et dubitabimus porro virtutem etiam post mortem vivere? *Ex Surio.*

PRÆSENTATIO B. MARIE V.
21. Novembris.

HEus! ad spectaculum hodiernum, Homnes vos in orbe parentes voco, liberos omnes. Ne dubitate oculos adferre, cum, ut hos pascant, effundere se cælo & convolare Superos videam, videam arridere, acclamare audiam. Ecce TRIMVLA VIRGVNCVLA, Iudææ delictum, patris & matris amor, spes
Sf 3 fami-

familiæ unica, unica fessæ ætatis virga, hæc inquam talis ac tanta è parentum sinu & brachiis non ad Veneris alicujus gynæceum, non ad nuptias, quas cuius promittere amant patres, sed ad castissima vota, ad templi adyta depererat, evolatque ad aram, ipsa mox templum, ipsa Numinis ara futura. Assentiuntur intereà Ioachimus & Anna & filiæ sibi que plaudunt. Quid hæc nostra ætas? Nimirum pereat flos virgineus, ne stirps avita: intereat pudor, ne familia. Lacrimentur Angeli, modò nepotes rideant: Sit vacuum incolis cælum, modò domus non hereditibus. Si quid pulchrum in liberis, si quid ingenuum & liberale, aulæ hoc debetur genio, mundi servitio mancipatur & carnis amplexibus. At si quid monstri nascitur, illud demum, ajunt, in claustra religiosa (desertas insulas cogita) exportetur. Si quid bardum, blasum, luscum, claudum, hoc hoc cellâ occultetur, silentio monastico corrigatur, cucullo abscondatur, togâ involvatur. Deus sibi habeat, quod nemo hominum velit. Christus domum ducat, quas thalamo omnes terræ filii excludunt. Erubescite parentes, & ruborem vestrum in speculo, in vultu Ioachimi & Annæ hodie corrigite.

S. COLVMBANVS CONF.

21. Novembris.

Ecce sub pedibus filii triumphatam matrem! Quid oculos avertitis filii molles, si Deus arridet? Nimirum sic pugnandum est, cum mater in filium mover, non jam mater sed hostis; cum lacrima classicum canunt, tela volant verba melle illita, trabales è pectore sagittæ, gemitus veniunt, ferreum petus penetraturi; cum insidias ubera detegunt, & uni tota acies (mater) se opponit. Perrupit tamen COLVMBANVS, & quod Christi militi Hieronymus suavit, per calcatam matrem ad victoriam sibi iter stravit, Religionique opima spolia ex parente tulit. Domito cognato hoste, quid mirum si virtuti lupi cesserunt; quos inter duodenas obambulanti COLVMBANVM ovem aurei seculi putasses: sed & ursus antrū suum cessit fortiori. Vnus Theodoricus Gallia Rex monitis piis ausus est resistere, sed suo & posteritatis suæ interitu. Hoc igitur etiam triumphato, Dux COLVMBANVS eorum factus est, qui in parentes celo auctore pugnant. His castra ille struxit cœnobicia, & ne com meatu destituerentur, precando nunc crescere in horreis, nunc in manu annonam fecit. Ut verò in obsequio Tyrones exerceret,

§ 4. agros

agros è lectulo surgere & flagellare frumentum iussit. Et verò laboris fructum sanitatem tulerunt. Mirto aliam mira, sed non illud; ut subicere Christo plures animas allaboraret. COLVMBANVS, Angelum illi Tutelarem in membrana orbem, (magnum virtutis stadium) ostendisse. Quid, aut quid nos igitur agimus, quibus non jam unum, sed geminum stadium, geminum inquam orbem Superi explicant? *Ex Iona.*

S. CÆCILIA V. ET M.

22. Novembris.

SI quæris, quod intereinentibus Origanis CÆCILIA carmen dedit, illud respondeo, quod unæ, quæ Agnum sequuntur, virgines sciunt modulati. Itaque quo die homini in manus danda erat, nuptialem vestem cilicio astrinxit, quo nobiliorem virginitas non habet zonam. Noctu sponsum Valerianum monuit, caveret pudori suo manus inferre, cuius longè fortissimum custodem è cælo Angelum haberet. Hunc coram intueri cum ille perciperet, suasit impuros à superstitione oculos sanctiori prius baptismatis undâ elueret. Eluit, & voti mox compos fortissimum multâque luce vestitum. Ephebum vidit; qui sero nobili utrumque coronavit, & precantes miro odore

odore perfudit. Et fecit hic odor post Christum currere etiam Tiburtium, Valeriani germanum, amboque ita in stadio Christiano cucurrerunt, ut brachium martyres obtinerent. CÆCILIA è balnearum, quas tyrannus succendebat, flammis pulchrior, tribusque in collo vulneribus velut totidem monilibus ornator, cum triduum supervixisset, ædesque suas in templum vertisset, martyrum vestigia velut paranymphorum insistens, cælum & ipsa petiit, & Agno denique nupsit minimè sterilis virgo, ut quæ moriens uno partu Christo CCCC. peperit. *Ex Metaphr.*

S. CLEMENS P. P. M.

23. Novembris.

PROdiit CLEMENS è D. Petri scholâ: Virtutis primò magistri, tum infulæ etiam hæres inter Pont. Max. tertius numeratur. Impietatis sub Trajano accusatus, & in exilium ultra Euxinum Pontum deportatus, munere suo nec in eâ quidem fortunâ oblitus est fungi, docuitque bis mille Christianos, quos ad Latomias tyrannus damnaverat, præter saxa è terrâ patientiam eruere, ad quam verbis & exemplo erexit, & miraculis firmavit. Etenim cum aquæ dulcis penuria laborarent, eamque petere per VI. miliaria cogerentur, CLEMENS è proximo manare copio-

S f 5 fam

fam iussit, cum ipse Servator familia-
rem sibi Agnum indutus dextro pede
& omine fontis indicium fecisset. Por-
ro cum aqua longe lateque miraculum
emanavit. Et jam ad trecenta millia-
ria fana Deorum evertentur, undis-
que sanctis quingenti quotidie tinge-
bantur; cum denique Procos: Audi-
dus Pontificem anchora illigata in
mare precipitavit. Emicuit tamen in-
gens animus, & ad portum cali enata-
vit. Ad preces deinde Christianorum
mare cessit ad tria milliaria, frustum-
que in imo a caelibus martyri tem-
plum tumulumque e marmore osten-
dit, iterato quotannis deinceps hoc mi-
ructulo: quod auxit puer quandoque a
parentibus per errorem illic relictus
annumque totum incolumis servatus.
Frustra igitur tyrannus mergere laudes
CLEMENTIS mari voluit. Anchoram
suam Martyr caelo fixit. *Ex Metaphr.*

S. TRVDO CONFES.

23. Novembris.

IN Hasbaniensi agro spinas inter, hoc
lest, divitias patrias educatus flosce-
lus TRVDO suffocari tamen minime
potuit. Quin caput supra nubes puer-
tulit, eoque altius quo profundius in
se descendit. Itaque servulis suis inser-
vire Dominum TRVDONEM vidif-
ses. quam virtutem ut tegeret, vilissi-
mos

mos corpori vestiendo pannos iniecit. Porro omnia etiam quæ per ludum egit, egit serio. Quare cum tumultuario opere & congestis temerè saxi scellum extruxisset, futuri operis sui hoc typum & votum voluit esse, quod reapse postea in provectâ ætate persolvit. Placuisse & operam & artificem puerum, cælum ostendit, cum mulieri improbæ ædificium ludicrum disturbanti oculos eripuit, quos tamen, ubi primum facinus animo vidit & agnovit, reddidit TRVDO. Egenis tam favebat, ut suas cum illis vestes communes haberet, &, ut illos indueret, se his exueret. Talis Angelo bono adhortante patriam fugit, & cælesti disciplinâ amplius erudiendus concessit ad Tungensem Episcopum Remacum. Profectum cælestes in vitâ radii, à morte odor & prodigia alia complura proderunt; ex quibus illud memorabile imprimis est, quod cognatum, qui contra vota cælo facta in thalamum sponsam induxit, virgâ castigavit per somnum, claudumque reddidit adulterum Amorem patri suo deinceps Vulcano in hoc similem. *Ex Surio.*

S. FIR-

S. FIRMINA V. ET M.

24. Novembris.

Iterum ecce terra Astris nubit; iterum dos sanguis virgo, & artha calum est: iterum coelites sunt paranymphe. Nomen si nosse sponsa cupis, FIRMINA est, Calphurnii urbi Praefecti filia, & digna tam magnâ fortunâ; quae ut amoribus tam castis liberius vacaret, deseruit urbem, & Ameriam habitavit. Sed ubique castitas insidias incurris; una tibi tota vita lucta est. Invidet Christo sponsam suam homo Olympius, cui Ameriae praefectura tunc erat demandata; ad cenam & nuptias invitat, renoentem thalamo includit adulter procus. Quid ageret captiva Christi nupta? precibus pugnat; calum miraculis. Etenim cum Olympius jam in exosa amoris vincula manus stringeret, obriguere eousque hæ, dum castitati victas daret, & Christianam fidem cum totâ familiâ (centum erant & quinquaginta) amplecteretur, cujus pulchritudinem ingens, quod è celo affulsit lumen attonitis ostendit. Et jam ecce primus pro castitate & fide Olympius occumbit, ex Christi rivali paranympheus factus, habuitq; socium tortorem non absimili miraculo sociatum. Sic præeuntem non invita jam secuta est FIRMINA. Viam flagrastra-

stravere verberaque, & quas inter expi-
ravit, faces lateri adnotæ. Itaque has
etiam rectè nuptiales fuisse dixerunt.

Ex Ferrar.

S. MERCURIUS MART.

25. Novembris.

AVdete milites: non excludit vos ca-
alum, si quam aliis, vim, etiam huic
facitis. Fecit MERCURIUS, qui malè
Decio primùm, sed benè post Christo
militavit. Cùm enim in ipsâ acie de
Angeli sui Tutelaris manu gladium ac-
cepisset, quò hostium bene magnam
partem trucidaverat, non moratus est
sub illo deinceps mereri, qui optimum
stipendium certam victoriam numera-
ret, quam ille etiam contra Decium
reportavit. Quid enim, Superi! quatuor
palis alligatus, distractusque, abstrahi
tamen ad tyranni partes non potuit.
Suspendum è capite saxum ipse pedes
sensus, velut fascem suum genero-
sus miles portavit. Sed neque ignes
horruit, & plagas pro Christo etiam
aversas adversas putavit. Exilium velut
missionem accepit. Caput spiculatori
velut Imperatori coronandum porre-
xit. Illud imprimis memorabile, quòd
MERCURII operâ, etiam cùm in celo
jam ageret, VIRGO MATER sit usa.
Nam ajunt D. Basilium ante VIRGI-
NIS effigiem Iuliani impietatem accu-
sasse,

fasse, hanc capitis in tyrannum sententiam dixisse, & ad id ablegasse MERCVRIVM; à quo ille confossus haustum è vulnere cruorem cum hac impiâ voce in cælum ejaculatus sit: *Vicisti Galilee*: rem omnem ab absente tunc martyris hastâ & postridie cruentâ proditam esse. Atque hoc puto etiam Sodalibus aurem vellicabit, quæ semper MATER audit, etiam nonnunquam eam iudicem esse. *Ex Bar. & Metaphr.*

S. CATHARINA V. ET M.
25. Novembris.

PALLADEM Christianam damus, CATHARINAM inquam, fortissimam Virginem & sanctiorum Musarum dignissimam Præsidentem, non Ægide aut hastâ mendaci, sed rotâ fractâ & lacteo gladio formosam. Ausa est hæc una ex omni Alexandria Diis sacrificantem Maximinum interpellare, stultitiæque propalâam arguere, quin captiva cum quinquagenis Philosophis pro Christo in arenam descendere. Et rassi sunt tot viri à virgine se victos, & in flammâ abjecti, manus Deo, & palmam CATHARINÆ dederunt. Illic CATHARINA etiam Imperatricem, quæ ad vindictam inviserat, carcerique præfectum Porphyrium cum suis præmisit. Ipsa ultima cum tyranno commissa

missa primas tamen abstulit, Nam carceris tenebras cur non suspexisset, in quibus presentem illi licuit Christum aspiceret? Iam verbera ac plagas facile tulit, cum idem, ut promiserat, robur suppeditaret. Negatum vero undecim ipsos dies cibum potumque; etiam contempsit, cum commeatus e celo suppeteret. Quid? ingeniosam in tormenta rotam, velut melior fortuna calcavit. Denique virum (ut nobilis avi nostri Poeta ait) credidisses, nisi cum caput ensis abstulit, virginem lac, quod pro sanguine fluxit, prodidisset. Meruit tanta virtus ab Angelis in monte Sinai tumulari, & e tumulo hodie etiam CATHARINA oleum terris dividit; ut quod de sua Pallade finxit antiquitas, de nostra sine mendacio possimus affirmare. *Ex Metaphr.*

S. CONRADVS EPISC.

26. Novembris.

CONRADVS insulam Constantien-
sem accepit a D. Vdalrico Augu-
stanorum Praesule. Fuit cum uterque
coenam frugalem sanctis de Deo ser-
mocinationibus aspergerent; Et erat
is dies Iovi dicatus; jamque protracto
ultra mediam noctem colloquio is
expiraverat, Venerique cesserat; cum
fores nuntius pulsat, admittitur, au-
ditur, & perna frusto ab inadvertente
dona-

donatus dimittitur. Nimirum, agebat ille ad alios, hoc est, in Veneris odium carnem edomare; simul carnem è sinu parabat producere, cum ecce piscem ostentat, jamque pisce suo magis mutus se ipsum damnat. Inambulabant aliàs animi causâ, & cadentes ex alto Rheni aquas arbitrabantur; cum geminas inibi animas volucrem indutas torqueri cognoverunt. Vix pro his ad aram fecerunt, & ad celos visæ sunt evolare. Cæterum CONRADVS p̄tiusquam obiret, GEBHARDO nobili adulescenti sedem suam infidenti vates fuit, seriò id post se facturum, quod nunc per ludum faceret. Dum ad aram sacrificat, delapsus araneus in calicem se infert, quid faceret? eodem poculo & vita & mors propinabantur. Bibit tamen, & imperterritus à sacris mensa accumbit. Ibi omnibus admirantibus ex ore araneus innoxius exit, merito pedem efferre jussus à mensâ, quem invocatus intulerat. *Ex Membran. Ecol. Cont.*

B, SILVESTER CONF.

26. Novembris.

Oculos & aures advertite omnes Veneris columbi, & quam vos in aliis, in vobis alii deperunt faciem, in aliena cum SILVESTRO contemplantini. Auximi natus in Piceno vivebat, imò

imò moriebatur SILVESTER, forma-
rum elegantium idem amor atque
amator. Fortè sepulchrum vespillones
aperuerunt, adolescentis nobilitate &
divitiis inclyti, & formâ dum viveret ad
miraculum exculti. Hujus spectaculi
arbiter SILVESTER, cum occidisse
oculorum tam lucidas stellas, defluxis-
se turpiter aureos illos capillos, turba-
tam putore illam frontis serenitatem,
expirasse illam oris ambrosiam, illum
genarum dulcissimum risum, illum de-
nique, quo tota urbs ardebat, ignem
omnem in pauculos subsedisse cineres
videret; *heu mihi!* exclamavit, *nisi cum*
mente sanâ oculos etiam abstulit Venus, in
hoc speculo meum video vultum. Video pla-
nissimè. Sum, quod hic fuit: & vero erò
non multò post, quod hic est. Verba hæc
gemitus interruperunt, lacrimis dein-
ceps loquentibus. Tamque patriâ reli-
ctâ solus deflere incepit, quod cum
multis peccaverat. Mox hujus etiam
instituti socios invenit, quos undique
miraculis accivit tenuitque. Namque,
quos flendo ipse corrumpebat oculos,
reddidit aliis amissos, quamque bibe-
bat aquam, vinum aliis non semel vo-
luit esse. Denique quid multis? rectè
vivere à mortuo didicit. *Ex Ferrar.*

S. IACOBVS INTERCISVS M.
27. Novembris.

IACOBVS inter proceres Persarum facile princeps, Regique Isdegerdi unice charus, ut huic fidem suam probaret, Christo datam abjuravit, communi Aulicorum vitio abreptus, qui hodie etiam quosvis mores in Rege DEOS putant & DEOS adorant. At mater conjunxque IACOBI, nobilis utraque & Christiana matrona, non ferendum facinus rata, literas cignas se ad eundem scripserunt. In his & sinu mater & thalamo conjunx proscribebant. Neque enim mater agnoscere aiebat se filium prater eum, qui suo in vultu patris matrisque vultum, hoc est, Christianum ostenderet. Vbera sua si bibisset, spiraturum, quam cum lacte instillasset pietatem. Scire celo se filium genuisse, non terræ, qui Superis bellum indiceret. Abortum proinde esse, quem nunc Iacobum dicerent, ideoque abjicere hunc sese. At conjunx desperare se de thori socio scribebat, qui ipsam fidem adulterasset; nimirum qui hanc frangere inmortali DEO non dubitasset, mortali servaturum, sanctamque castitatem habiturum, qui Numina Veneret adulteram, qui vagum Amorem coleret. Qui igitur & filium & conjugem exuisset, nomina quoque tam splendida poneret, nec

nec alius dici quàm esse vellet. Habuere momentum literæ, amore dictante & lacrimis suggerentibus atramentum scriptæ, & recepit meliorem mentem IACOBVS, palamque Christianum iterum se confessus, novem horarum carnicinâ, manuum primò pedumque articulis, tum brachiis surisque, ultimò capite truncatus atrum factum nuperum omni sanguine obliteravit. Ex Niceph.

SS. BARLAAM ET IOSAPHAT
CC. 27. *Novembris.*

ETiam Indis pulchra jam olim fuit, Ejuventus. Princeps hujus memoratur IOSAPHATVS Regis Abenneris filius, voluptatibus ab ipsis cunabulis innutritus, & ne, quid miseria humana esset, vel nosse posset, procul ab oculis aliorum, inter omnes illecebras educatus. In tam blando carcere agentem adiit BARLAAMVS Eremi incolam gemmarum Mangonem præferens. Certè nobilissimam illi gemmam fidem vendidit. Mox cum deambulatum produxisset cupidum, in homine primum mendico, tum leproso, in decrepito denique sene ad eum diem nunquam visis, mundi vultum & ementitum colorem, velut in minimè mendaci speculo ostendit. Laborabat itaque necquicquã parens, vel ad Deos filium,

vel ad voluptates iterum abducere. Frustra absente BARLAAMO nescio quis impostor, qui vultum huius quam simillimè referebat, alia velle docere aggressus est; cum ita Numine volente palam pro Christo loqui lingua subdola cogeretur. Frustra & Theodas Magnus ab orco auxilia evocavit, & regina puella blanditias admovit, cum IOSAPHATVS ostensis ab Angelo cælitarum & inferorum sedibus, pluris orci penas, quam minas, pluris cæli gaudia, quam carnis fallacias faceret. Tandem in meliorem sententiam cum patrem etiam abduxisset, hoc mortuo, regnum alteri cessit, & quam inter homines minus poterat, inter feras Angelicam vitam, annos V. supra XXX. vixit. Accipit tamen tumulum cum magistratu suo in regiâ urbe, cui tunc primum mortuus videbatur, cum ille jam olim fuisset. *Ex Ioan. Damasceno.*

S. STEPHANVS MART.

28. Nouembris.

STEPHANO huic tempora cognomen Iunioris fecerunt. Natus est post votum VIRGINIS imagini, quæ Blachernis colebatur, à matre factum. Monachus non tamen Reipublicæ profuit. Pugnavit è latebris suis fortissimè in communem Divorum hostem Copronymum; tum præcipuè cum

templum Blachernense (cunas STEPHANI) debacchatus barbarus furor est. Tunc, inquam, STEPHANVS pro Matre & DEI & suâ pugnaturus prodiit, & producto in conspectu tyranni nummo, qui imaginem ejus præ se ferebat, ostendit faciliè augustissimas etiam DEI Divorumque imagines honore debito colendas esse. Igitur insidiis appetitus & impuritatis à mulierculâ mendaci accusatus è speluncâ suâ ad tribunal, inde in exilium abducitur. Ibi quoque cum imaginum cultum multis miraculis tueretur, vincis à tergo manibus in publicos carceres reducit, sex panis uncias & tres scyphos in hebdomades singulas matronâ Christianâ subministrante. Quod tamen cæli Saturnalia instare sibi certus esset, hæc etiam vitæ fomenta XL. ante mortem diebus respuit, & cum Icones Divorum (tota illi hæreditas erant) matronæ illi, de quâ diximus, donasset, obviis hostibus ivit, & post multa ludibria raptatus per urbem calcibusque passim insultantium pulsatus, tigno denique cæsus oppetiit. Parricidæ carnifex dæmon fuit. Mulierculam lactentes gemini infantes in lecto lacerarunt, ipsi etiam sceleri immortui. Nec verò aliter decebat aut mori viperam. *Ex Svt. tom. 7.*

S. RADBODVS EP. 29. *Novembris.*

Vitas Divorum RADBODVS speculum suum dicere est solitus. In hoc dum oculos suos defixit, alterum nobis speculum vitam ecce suam dedit. Pietatem in Caroli & Ludovici Imperatorum aulâ edoctus est, ipsissimâ virtutis tunc scholâ. Hæc clienti suo infulam Trajectensem peperit, dignissimo omnium calculis, præterquam suo. Submittere tamen eandem ad pauperum pedes, quos quotidie abluibat, non dubitavit, utque oculos & suos & aliorum falleret, ex auro quidem bibit, sed aquam; quam cum libare vellet non nemo, in merum vertit RADBODVS, itaque cavet ne pessimus pocillator gloriola venenum suum virtuti affunderet. Iam Danos, cum dicenti ad concionem obstreperent, diris devovit, quas illico senserunt peste abrepti. Deinum mortem sibi, alteri infulam suam vaticinatus, inter preces, quibus ferè vitam duxit, absolvit vitam, in opem præcipuè D. Martinum vocans, qui morienti adfuisse non vanis argumentis creditur. Illud indubium, ad decumbentem virginum Reginam SS. hinc Theclâ, illinc Agnete stipatam venisse, eam ob causam, uti ipsa agebat, quod in precibus suis RADBODVS nunquam non memor VIRGINIS fuisset.

fauisset. Et verò qui matris oblivisci filius posset? certè oblivisci filiorum Mater hæc non potest. *Ex Surio.*

S. ANDREAS AP. 30. *Novembris.*

ANDREAM, quo D. Petrus germano gaudebat, tradit omnium primum Christi scholæ nomen dedisse; arcanorum Magistri inter paucos omnium conscium, quam hauserat doctrinam, ab ejus morte Scythiæ primò, mox Epiro & Thraciæ, tum Achajæ etiam intulisse; hic contra Procos: Ægeam, crucis acerrimum inimicum, fortiter rem gessisse; ab hoc ad impia sacrificia invitatum id respondisse: nobilius sibi sacrificium, idque quotidianum esse & incruentum; Agnum illum omnis maculæ expertem, & qui, postquam ejus carne sanguineque omnes Christiani vixissent, non minus tamen etiam ipse integer viveret; sub hæc in vincula coniectum esse, eximendum facile, nisi manus ipse Christianis, precibus suis, vinxisset; Protractum inde, ne supra magistrum primus etiam discipulus esset, virgis casum, ad crucem raptatum esse; hanc procul conspectâ amicissimè salutasse, ad hanc velut ad exoptatam vitæ metam properasse, hanc velut expetitum senio suo scipionè amplexatum esse, velut nobilissimum suggestum cupidissimè conscendisse, ab

eâ duos dies totidemq; noctes, ab ejus ore hominum millia XX. pependisse; quorum accursu cum territus Procosi detrahere eum de cruce cogitaret, AN-DREAM, id ne fieret, magnopere Deum esse precatum, ac proinde inter multum, qui precantem cinxerat, splendorem, è cruce ad cælum, Ægeam verò à malo damone, obtorto collo, ad pessimam crucem in orcum abiisse: ex tumulo denique ejus oleum stillasse, & hoc uno dolorem suum Christianos leniisse. *Ex Bar.*

S. IOSCIO C. 30. *Novembris.*

VT nullo non tempore suam VIRGINI nectere corollam possis, Mariane, ecce tibi rosas in hieme etiam suggerimus. Cape sis, & hortum ex quo illæ veniunt, nobiscum mirare. Vixit anno post partum virgineum M. C. LXIII. apud Audomarense IOSCIUS monachus & MARIÆ unicus amator. Amoris alia argumenta taceo, unum prodo, quod prius cælum prodidit. Igitur, ut nunquam animo dulce illud nomen MARIA excideret, quinque quotidie sibi dicendos Psalmos delegit, quibus initium optimi ominis literæ ex eodem sacrosancto nomine dederunt, *Magnificat. Ad Dominum cum tribularer. Retribue servo tuo. In convertendo. Ad te levavi. Quo-*

ties
ocu
fo
qu
rit.
An
tin
rib
sin
no
de
tu
illa
qu
sta
ut
da

ties igitur hos decurrebat, MARIAM
oculi legebant, aures bibebant, lingua
sonabat, cor suspirabat. Et vide sis
quam hoc studium MARIA probave-
rit. Moritur IOSCIUS in pervigilio S.
Andree, & ecce gemina & purpura
tineta rosa ex oculis, totidem ex au-
ribus, ex ore denique una pullulat,
singulaq; literas suas, omnes MARIAE
nomen loquuntur. Et quaternae qui-
dem ad primum tactum & ipsae mor-
tuae cum corpore sunt tumulatae. At
illa, quam ex ore prodiisse diximus,
quamque decerptam Episcopus cry-
stallo inclusit, vivit hodie etiam, credo
ut germen esset, ex quo similes rosas
daret Mariana posteritas. Ex Molano.

T t s DE-